

מאת הגאון מ"ר הרב ברוך הייזשעלד טליט"א,
ראש טל' עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

the damaged car is replaced by Reuven, Shimon saved \$100. Can Reuven deduct that off the total payment? **Example Two.** Reuven paid Shimon \$10 to watch a \$100 item. Shimon did not do his job well and it was lost. Does he pay \$100 or maybe not? He could possibly say that even had he done the job, Reuven would still lose \$10 to keep his \$100 item, so he only caused him to lose \$90. **Example Three.** Reuven has a house worth \$100,000 that he wants to sell, knowing he will have \$5,000 in selling costs. Shimon burned down the house. Does he owe the full amount or can he say that he only owes \$95,000 because that is all Reuven would have had from the house, including the consideration that the price is a makeup of all potential expenses? **Sources.** The *Gemara* ⁽¹⁾ has a similar case when one damaged grapes and saved the victim the nutrition power of the vines. There are two opinions among the *Tanaim* if the damager can deduct the savings from his payment. It is a complicated issue to know whether a direct benefit is the same as an indirect benefit, or if an “immediate” benefit is the same as a “later” benefit.

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (30)

Laws Regarding Cars: Not in Use. Another important detail to mention in this discussion is about a car that is no longer being used, either because it cannot be driven or because the owner uses a better one. Some people leave their car taking up a parking space for long periods of time. In both public parking areas and semi-public areas such as a multi-apartment building parking lot, spaces are limited to the demand and a useless car causes inconvenience to proper car users. It is a common and basic understanding that the usage of the parking area is for cars being used and no one has the right to cause a space shortage. The owner is obligated to dispose of it as soon as possible.

Damage that Saves the Victim Expense, Deductions. Both with cars and other monetary disputes, the following should be taken into account and a *shaila* asked to a *Rav* or *Dayan*:

Example One: Reuven damaged Shimon's car and totaled it (total loss). Shimon was about to have an emission test (and similar testings) done which would have cost him \$100. Now that

בין הריחיים – תבלין מדרך היומי – שביעות יא.

explains the *lmdus*: Although the lambs being held in the בית המקדש for the קרבן תמיד have a קרבן תמיד which does not allow them to be redeemed (only קדושת דמים may be redeemed), if these lambs are left over from the previous year, since they may not be used for the new year, they may be redeemed with money. This is because "לב ב"ד מתנה עליהן". This means that the גוברים have in mind (stipulate) that if they end up not being used within the year, their original קדושה should only be a קדושת דמים and not a קדושת קרבן, thus allowing them to be redeemed. The **רשב"א** explains their status is ועומדים until it's determined if they are needed this year or not. Additionally, although this is not a תנאי מפורש it is treated as if it was said explicitly.

The **רמב"א** [ס' ת] quotes the **תוספות הדפן**: Nowadays we are נזה to have הנאה from many items of קדושה, like the מעיל of a ס' ת or like the שולחן of the בהכ"ס. This is because since it's "אי אפשר ליהרה", and the עולם is נזה to do this, since it is difficult to be careful to avoid this, לב ב"ד מתנה, then these usages should be permitted, so as to avoid any התקלה. In **באור הלכה** the ח"ו says it's משמע from the לשון of לב ב"ד תרומת הדשן that if it's אפשר ליהרה, then we do not say מתנה [לה] **משנבי**. לב ב"ד מתנה he quotes the תרומות הדשן that understandably only applies to items of the כלל in the בהכ"ס. So, if one has a private ס' ת in his house, he may not use the מעיל and rely on לב ב"ד מתנה.

The **שולחן** [סל' ט'] says: If one donates a **שול**, it's cover (מטפחת), may be used for a different **שול**, "שלדעת כולן הוקדשו". But if one had a private **שול** in his house first and then donated it to the **בבכ"ס** its cover may not be used for a different **שול**. But **יש מיתרין**. The **מר"א** says **ומ"א** because of **מנהג** **וכן** **נהגין** (להתיר) **לחומר** asks, based on how we explained the **דושן** above, that on a private **שול** it's not **שייך** to say **מנהג** **לב** **ב"ד** **מנהג** **הבבכ"ס**, here too, since this **שול** was originally privately owned and was **מטפחת** in the house without any intentions of later donating it to the **שול**, how can the **מר"א** say unequivocally that **לב** **ב"ד** **will work**? **וצ"ע**.

The **פסקי תשובות** says: based on the לשון of the תרומת הדשן, of "אי אפשר ליהרהר", people are to נזהג with the בימה and the מפה that's on it, by placing *seforim* on it and leaning on it, even though they are תעשימי קדושה. Some are מחמיר to place a designated מפה on top of the בימה before קריה"ת and then remove it afterwards. This מפה is then put away and treated like other תעשימי קדושה. He adds (159) that although banging on the בימה to silence the עולם or to make an announcement, might not be considered אדר גנאי as it's for דבר יטוב משנ"ב בזה סק"ד. קול טיף and תעשימי דעתמים on the בימה as that is a מצוה מדקדק במעשה, אצור.

הוא היה אימר

R' Yehudah Aryeh Leib Alter ז"ל (Sefas Emes) would say
 “ונקדשתי בתוך בני ישראל” - Why does the *Torah* place the *mitzvah* of *Mesiras Nefesh* right between the *Parshiyos* of *Kohanim* and *Yamim Tovim*? Because just as there are specific people who single themselves out, and specific times that are singled out, to bring *shleimus* to the world, so too, anyone can do the same and bring *shleimus* to the world through his personal *Mesiras Nefesh*. By giving up your soul, you are giving up your will to *Hashem*, the fact that you are prepared to die if that’s what He wants of you. If there is no other will other than *Hashem*’s will, that is the true *shleimus*.”

A Wise Man would say: “The end may justify the means as long as there is something that justifies the end.”

**To place an ad or to dedicate in
your city for a simcha, yahrzeit or
any reason, please send an email
to: Torahtavlin@yahoo.com**

104,095
already signed
Sign tool

BE HAPPY With the Special Relationship
That תפילה Brings ... Be M'Kabel to Protect It!

855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomayim.org

נתגדב לעילוי נשמת האשה
געגענדל בת ר' פסח ע"ה,
יארצייט כ"ג אייר ה'תשס"ט
תהא נשמתה צרורה בצרור החיים

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.dickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melandim, Agunos and Gnushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

**TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH TAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
SUBSCRIBE@TORAH TAVLIN.ORG**

ל"ד בעומר – פרק ד' דאבות

בראתי יצר הרע ובראתי לו

תורה
תורה
TORAH TAVLIN

לע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ז"ל
ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

שבת קודש פרשת אמור – ו"ט אייר תשפ"ה
Shabbos Kodesh Parshas Emor - May 17, 2025

טיב התבלין

מאת הגד"צ רבי גמליאל חסדן רבינוביץ שליט"א, ר"י שער הטמים ודסלים עמודק

ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל וינצו במחנה וכו' (כד-י) - תורת המקלל וענינו לדורות

פרש"י, מהיכן יצא, רבי לוי אומר מעולמו יצא, רבי ברכיה אומר מפרשה למעלה יצא, לגלות ואמר ביום השבת יערכנו, דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום, שמא פת צוננת של תשעה ימים, בתמיה. ומתנינא אמרה מבית דינו של משה יצא ירמיה, בא ליטע אורלו בתוך מחנה דן, אמרו לו מה סיבך לכאן, א"ל מבני דן אני, וידו לו (במדבר ב, ב) איש על גגולו באותות לבית אבותם כתיב. נכנס לב"ד של משה ואמריהו, עמד וגדף, הנה ראוי להתבונן מהו ענינו של ענין המקלל, ולמה סיפרה לנו התורה כי השתלשלות המעשה האין שחרג שוררי ודאי כוונה תורה גם בזה מעשה ההורות לנו את דבר ה'? ובדרך אפשר י"ל כי רצונה התורה להורות להאדם לתרוק מאלו השלושה דברים שגרמו לו להמקלל לגוף ולאבד את ב' העולמות גל, ואלו השלושה הלא נרמזים הם בתיבת יציא' וכיוון הכתוב לגלות כי מאדו כשל באחד מאלו השלושה נתגלגלו הדברים עד שהגיע המגדף לידי חטאו החמור.

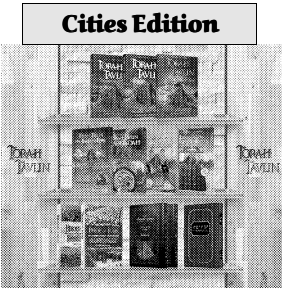
הענין הראשון הוא דברי רבי לוי האומר שהמקלל 'מעולמו יצא' ולעניניו מפרשו הדברים על בחינת עולם השייך בדורינו, דהנה מלפנים בישראל היה יכולת האיש הישראלי לבלות את ימיו בתורה ועבודה כשהוא יחיד מבלי תתייחד עם אנשים, ואדרבה הרבה מהם העדיפו וחרבו להתבודד בינם לבין קונם יצא' אין להם בעולםם אלא אחריות של דיאת שמים וד' אמות של הלכה, ואכן יצא' זכו ונתעלה מעלות ארשיהם, שנים פני הדברים בדורינו אנו בו נחלשו נפשות, ואת כבד החיות להתחזק בינו לבין עצמו, וכשהוא חפץ להיות בין חסידים ואת ד' מוטל עליו להימנות בחבורה עם מבקשי ה' והוא אשר תסייע

עדותיך אתבונן

למזדים מאת חרב אגדהם ונאל אבסטלין סליט"א, בעמ"ס סדה אגדהם
אלמנה וגרושה וחללה ונה את אלה לא יקה כי אם

בתולה מעמיו יקה אישה ... (כא-ד) - זהירות בעניני קדושה

וַתֹּהֲרֶק אֶסְרָה לָכֵן גְּדוּל לִשְׁאֵת אֶת הָאֱלֹמֶנָה. וְהָק' **הַמִּשְׁבַּח וְקִנְיָן** וְלִמָּה נִצְטוּרֹה הָיָה בְּתִרְהֵל דִּיקָא וְלֹא בְּאֱלֹמֶנָה? וְתִרְדָּן, לִפִּי שְׂדֵה מִזְכִּיר אֶת הַשֶּׁם (בְּיוֹם הַקִּדְשׁ יוֹם יִפְרֹסוּם), וְשֵׁמָּה נִתֵּן עֵינֵינוּ בְּאֵשֶׁת אִישׁ בְּשַׁעַת אֲזָכָרָה שִׁמּוֹת בַּעֲלָה וְיִשְׁאֲנָה, לָכֵן מִדֵּה תוֹרָה שִׁישָׁא בְּתוּלָה וְלֹא אֱלֹמֶנָה. ע"כ דְּבִרְיוֹ: וְהִקְדֵּם תַּמּוּהָ מֵאוּרָ! מְדַבְּרִים עַל כִּדּוּל שֶׁשׁוּבָר עֲבֻדֹת הַקִּדְשׁ, בְּיוֹם הַקִּדְשׁ, וְנוֹסֵס וְלֹאֵם מִקְדוּשׁ בְּיֹתוֹר שְׁעוֹלָם. קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים וְעֵלְיוֹ יֵשׁ חֲשֵׁשׁ שִׁנְתָּן עֵינֵינוּ בְּאֵשֶׁת אִישׁ? חֲרִי יֵשׁ כֵּאֵן קִדְשֵׁת הָאִדָּם – כִּדּוּל, וְיֵשׁ כֵּאֵן קִדְשֵׁת הַמֶּזֶן – יוֹם כִּפּוּר, וְגַם קִדְשֵׁת הַמִּקְוֶה – קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים וְכִי כָל זֶה יֵשׁ חֲשֵׁשׁ שִׁיעָלָה עַל דַּעְתּוֹ תַּאֲוָה שֶׁל עֲרִיּוֹת דֹּאשֵׁת אִישׁ, וְכִשְׂיִכְרֵי אֶת הַשֶּׁם יִתֵּן שִׁמּוֹת בַּעֲלָה? עַם כָּל זֶה אֶסְרָה תַּרְוָה שֶׁכֵּהן גְּדוּל יֵשׁ אֱלֹמֶנָה, מֵה נֶאֱמָר כֵּאֵן? מְבוּאָר מֵזֶה עַד הִדְּכָן כּוּחוֹ שֶׁל יִצְרָא דַּעְרִיּוֹתוֹ אִפְּלוֹ אֲדָם קִדְשׁ כִּדּוּ, בְּיוֹם הַקִּדְשׁ. מִקְוֶה הַקִּדְשׁ, הַיֵּצֵר חֲרָשׁ שׁוֹלֵט עֲלֵינוּ, וְיֵשׁ לוֹ הֵנִי תַּאֲוָה, כִּמוֹ שֶׁאֲמִיד חוּלִל: "אִישׁ וְיֹסֵרְפּוֹס הַקִּדְשׁ". וְאֵין מִי שֶׁיִּכּוֹל לִלְמֹד, עַד עֲצֻמוֹ שֶׁהוּא מְבוֹשֶׁת שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח בְּהֵנִי יִדּוּת, וְטַעַת גְּמֻרָה הִיא לִמּוֹר. אֵינִי יִכּוֹל לִשְׁלֹט עַל יֵצֵר דַּעַר שֶׁלֹּא וְאֵינִי מְבוֹשֶׁת.

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey,
NY © All Rights Reserved

כעדו להטות לבבו אל השי"ת, וכשיתוודע עם אלו ויקשיבו בדברי התעוררות ויזכו לבהירות הדעת, ולא יטו ללבם מעם בוראם. וזהו 'מעולמו צא' כי זה האיש אשר יוצא מבחי' עולם ונמצא בתוך תוכו, זה האיש עלול שיהיה על עצמו ידיה צמוצות, עד שאם יבוא לידי בחי' מקלל את השי"ת, ר"ל, וכמו שהגדירו חז"ל את המבקר על מצוה האזהר בעבדיה אף זה מברך אלא מנאץ כי כאמור זה האדם עלול להטות לבבו אחרי האומצ על טוב ורע ולחפץ חז"ל.

הענין השני הוא דברי רבי ברכיה האומר שיציאה האמורה כאן הכוונה היא מפרשה שלפניה והיינו שלגלג על ענין לחם הפנים, וזה הדבר הוא שגמר לו לבסוף להתתורדר עד שקילל וחרף כלפי שמיא ר"ל, וכוונה תורה כאן לעורר את האדם להתרחק מאוד מענין הליצנות הגורמת לקרירות בכל עניני שמים והדברים יזכרים בחוש כי כל אלו אשר לא השגינו בדבר ונתקדשו אל כת הליצנים נכנסו האדם בקרבם ונתקדשו מאוד מעניני תורה וידא ר"ל, ולא פעם אחת כאשר נשפלת! לאלו אשר הקדישו תבשילים כדי להחזירים למוטב, ונודע לי כי הסיבה העיקרית לאלו עוון הליצנות, כי בהיותם שומעים איך חוררים מזולתם על היקר וקדושו בשרא, שוב לא ראו עוד בעיני יריות, וגם לדברים אשר חוררים כן ראו בה ערך דקדושה, על כן ראו לו להאדם מאוד להתרחק כמשתחויה קשת מכת זו.

הענין השלישי הוא מה ששנינו במתניתא שמבית דינו של משה יצא מחוייב
הוא זה שהביאו לידי חדרוף וגדרוף, ואכן זהו ענין שלישי אשר לפעמים יש לו
אלאם קדן ודברים בעיני ממונות, ומוכרח הוא להתניין עם הכולל בבית דין, אך אז
עצלו לדעת כי עליו לבטל דעתו לדעת הבריד ולא לתדור אדרי היינים ואף אם
יזעק הוא בעצמו כי הדיין טעה בדינו, בכ"ז מאחר וכן סיבה ההשגחה העליונה מוטל
עליו לקבל גזירת ה' ולא שום ברירה, ואז ח"ו משל אדרי אדרי שיהיינו דרי זה בגדר
חרוף ומגרש כי אין לתדור אדרי הדיין אלא אדרי הקצה שבהיכן נהגשגחה.

השאיפה יכול להתגבר על הני תאוות, חזינן מזה שזהו טעות גמור, שאפילו הכהן גדול עצם כל קדושתו, יש לו היצר הרע וביום הקודש יש חשש שמה עיניו נתן באשה. ע"ז אמרו חז"ל (סוכה נב): "כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו".

ומחמת גודל היצר הרע אמרה הגמ' בב"ב (נז:) דבר נפלא בעיני התרחקות
מנסיונות אלו ו"ל הגמ': "ועוצם עיניו מראות ברע - א"ר חייא בר אבא: זה שאין
מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה. היכי רמי? אי דאיכא דרכא אחרייתא,
ישע הוא! אי דליכא דרכא אחרייתא, אנוס הוא! לעולם דליכא דרכא אחרייתא,
אפ"ה מביעי ליה למינס נפשיה, ע"כ. ופי' **הרשב"ם** ו"ל: "ישע הוא, ואפ"י שעוצם
עיניו שלא יהיה לו לקרב אליה להרחיק דק"ל וחילין (דף מה:) ודוק מן
הש"כצור"ר, עכ"ל. מבורר, דמי שיש לו דרך אחרייתא שיכל ללכת בה בלי נסיונות
לדאות דברים אסורים, והולך בדרך שיש שם מראות אסורות, הרי הוא "ישע"
ואפילו אם אינו מסתכל בדבר ערוה! רשעותו מפני שהולך בדרך זו בשעה שיכל
לילך בדרך אחרת. וביאר **המהרש"א** שהטעם שנקרא ישע, משום ש"התכוין
לעבידה", והיינו שאם אינו משים לב להזהר בגודל יצר הרע זה הרי הוא מתכוין
לחטא, וע"כ, עיקר עבודת האדם בהתגברות על יצרא רעוית, היא לא לילך
למקום שיש סכנה לקרשותו. בכל אופן יש "דרכא אחרייא", חייב להזהר בה
כדוק! אם חולך במקום הסכנה, הרי הוא מתכוין לעבידה וגורא רשע.

מעשה אבות .... סימן לבנים

שבר תחת שבר עין תחת עין שן תחת שן כאשר יתן מום באדם כן ניתן בו ... (כג-ד)

If someone hits his neighbor causing him to lose an eye, he is “owed” an eye. The *Torah* seems to suggest that the consequence for the attacker or negligent damager is that he must forfeit his own eye. *Chazal* explain, however, (*Bava Kama* 83*b*), that we are dealing with monetary value and not an actual eye, as it was difficult back in biblical times to ensure that the removal of an eye did not kill a person, and what would one do if the attacker was already blind, and so on. The **Maharal M’Prague ז”ל (Gur Aryeh)** explains that in reality a person should have to pay with his own actual eye, to teach him that no monetary equivalent could compensate for the loss of a living limb or organ. However, a person might come to mistakenly believe that once he pays, his debt is finished; he has completely compensated his neighbor for the damage that was done. In reality, though, such crimes can never be compensated for, and the damager must seek the forgiveness of the victim. In *Parshas Emor*, deep in the midst of the mission of the *Kohanim* who were meant to be our role models, we are reminded of how important it is to be sensitive to the “blemishes” we sometimes inflict on our fellow human beings: physical, emotional and even psychological scars, that cannot always be fixed or healed so easily.

Rabbi Binny Friedman recalled a visit he made years ago to the Old Synagogue of the *Maharal* (known as the *Altneu Shul*, in Prague). He immediately noticed its most distinctive feature: with the exception of some Hebrew letters very high up near the ceiling, the walls are completely blank, devoid of any art or decoration. Standing in stark contrast to all the other Jewish synagogues of Prague (not to mention synagogues all over Europe), this detail demanded an explanation.

There is an intensity to this *shul* with its history of hundreds of years in existence; eventually Rabbi Friedman learned why. On April 17, 1389, Easter Sunday, a Catholic Priest leading a procession past the Jewish community of Prague was hit with some sand thrown by a few Jewish children as they were in the midst of playing. Claiming they had denigrated Christianity and desecrated his lord, his incitement led the clergy to encourage savage mobs to pillage, ransack, and burn the Jewish quarter for two days in what became known as the Prague pogrom. 3,000 Jews were killed by their Christian brethren; all but the youngest children were murdered, with countless more injured and maimed, many of whom had their limbs cut off and eyes put out. Practically the entire Jewish community of Prague was wiped out in a matter of 48 hours..

As there were not enough able-bodied Jewish men left to give the dead a proper burial in a short period of time, to prevent a further desecration of the dead, the 3,000 Jewish bodies were stacked in the *shul* until little by little they were able to be given a proper Jewish burial. By the time they were all buried, however, the blood from their bodies had seeped into the walls of the building all the way up to the top of the windows. For over two centuries this was how the walls were left; the red stained stones a constant reminder of the price the Jewish community of Prague had paid for their faith.

When the *Maharal* came from Poland to Prague in the latter half of the 16th century and saw the blood on the walls, he told the Jewish community they could not pray there as the blood needed burial. Eventually they compromised by plastering the walls to “bury” the blood behind the plaster. But every 100 years or so, the blood seeps through and the walls need to be re-plastered. As part of a compromise, the walls remained blank without decoration out of respect for those who lost their lives. Eventually the **Noda B’yehuda** convinced them to decorate the top of the walls with verses but only the first letters of each word.

Think about who those 3,000 murdered Jews of 1389 might have been today. Millions more Jews would be alive. The loss is staggering. Same goes for the *kedoshim* of the Holocaust, pogroms and countless other tragedies. We live in a generation that is witnessing an attempt by some of the countries responsible for the most sinister destruction of a people in human history, attempt to “compensate” for those crimes. But at the same time it is important to remember why the *Torah* states the consequence as “*an eye for an eye*”; because we need to always be aware that such things can never truly be fixed.

ואחריו מחרתו שבועת ימים
יספרו לו ... (הוקא! מד-כז)
Yechezkel HaNavi discusses, in this week’s *Haftorah*, the unique laws and customs associated with the *kohanim* and how they must remain pure and holy in order to do the *avodah* in the *Bais Hamikdash*. The *Navi* tells us that when a *kohen* becomes impure, even for a valid reason, he must undergo a purification process after which he must wait seven days while “they” - other *kohanim* - count the days of purity. But there really is no need to involve anyone else. Surely, he himself can count the days.

R’ Zalman Sorotzkin ז”ל (Oznayim L’Torah) explains that in truth the *kohen* himself does indeed do the counting, but it is the responsibility of the other *kohanim* to ensure that he does not enter the *Bais Hamikdash* during this period.

תורת הצבי על הפטרות
He explains that in its infinite wisdom, the *Torah* foresaw the vanity of the Christian priests and how one of their main functions is to “absolve” those on death’s door of their sins. Christianity believes that if sinners confess to their sins, they are promised to merit the reward of entering heaven. This is in stark contrast to our *kohanim* who must stay far away from the dead and the dying. Only *Hashem* can absolve one of his sins – not a *kohen*. Instead, the job of the *kohen* is to do the holy service in the *Bais Hamikdash* and teach *Klal Yisroel Torah*. Being a *kohen* has its privileges, but it does not give him carte blanche to do as he pleases. He is a member of the Jewish nation and must adhere to the 613 *mitzvos* just like any other member of *Klal Yisroel*.

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עמך
התנזפה שבוע שבתות תמימת תהינה ... (כג-טו)

The *meforshim* explain that the word “וספרתם” is derived from the root “ספיר” a sapphire. Our job during the *מי הספירה* is to polish and refine our *middos* and *avodah* until they shine like a diamond. Then we will be more suitable to be *mekabel* the *Torah* on *Shavuos*. I once heard that *Lag Baomer* and *Tu B’shvat* are two of the most easily celebrated *Yamim Tovim* because they are not accompanied by special *mitzvos*, obligations, or restrictions and don’t demand any sacrifice. While this may be true, the *seforim* write that *Lag Baomer* is a day of hope for many types of salvation. The *heilige Tanna Reb Shimon* evokes *Hashem’s rachmanus* through our *tefillas*, showering *Yidden* with *berachos*. No, it’s not a contradiction. While there may not be any specific *mitzvos* linked to this day, perhaps the opposite is true. Each and every one of us knows the areas in which we can improve. It’s a day of introspection, *avodas Hashem* through *simcha*, and increasing our *kesher* to *Hashem* through *tefillah*. Reb Shimon, and his son Reb Elazar, lived for years in the cave, with *mesiras nefesh* and practically no *gashmiyus*. It would therefore behoove us to try to follow in that area as well, thereby meriting Reb Shimon to intercede on our behalf.

There’s a powerful *vort* from the **Sar Shalom of Belz ז”ל**. He asks as follows: we know that *Hashem* “keeps” the entire *Torah*. Now, in order to be *מהדר במצוה*, we are supposed to pay more, up to a third of the price, to “upgrade” to a nicer *mitzvah* item. How is *Hashem mekayem* this *inyan* of *הידור מצוה עד שליש*? The *Belzer Rebbe* answers, when a *Yid* works on himself to combat the *צר הרע* and he is successful, say, two-thirds of the way, *Hashem* takes care of the final third. Then he added, there are 49 days of *Sefirah*. The thirty-third day, *Lag Baomer*, is exactly two-thirds of *ספירה*. Thus, if we make a concerted effort to better ourselves, and mostly succeed, *Hashem* will “cover” the deficit. We can then be *zoche* to *הוא מטרה את* and be worthy to be *mekabel* the *Torah* *בשמחה ובטהרה* on the upcoming *Yom Tov* of *Shavuos* *הבא עלינו לטובה*.

משל למה הדבר דומה
אלה מועדי ה’ מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם ... (כג-ד)
משל: The *Maggid* of *Yerushalayim*, **R’ Sholom Schwadron ז”ל**, would use humor and charisma in his *drashos* to help bring out *mussar* points and to influence his listeners. Once, during his weekly Friday night *drasha* in the *Zichron Moshe shtieblach*, a person got up and announced, “This is *leitzanus*, (light-headedness). It is improper to speak this way.”

R’ Sholom took the rebuke to heart. He feared that perhaps this man was right, and he feared continuing to give his speeches in his normal manner. He decided to go to the **Chazon Ish ז”ל** for advice and guidance.

The *Chazon Ish* asked for a demonstrational speech so that he could better decide whether R’ Sholom should continue in his humorous fashion or not. Since R’ Sholom wanted the *Chazon Ish* to experience his *drashos*, he began to speak as

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך
בני ישראל אני ה’ מקדשכם ... (כג-לב)

After enumerating various laws pertaining to the *kohanim* and *korbanos*, the *Torah* inserts a command to sanctify *Hashem’s* Name. What is this *mitzvah* doing here? What is the connection between this *mitzvah* and the laws of *kohanim* and *korbanos*? Perhaps we may explain as follows. When we speak of *Kiddush Hashem*, of *mesiras nefesh* to do *Hashem’s* will, it brings to mind the cry of *Moshe Rabbeinu*, after seeing the devastation caused by the *eigel*: “מי לה’ אלהי!” “Whoever is for *Hashem* - to me!” *Shevet Levi* rallied around him and with great personal sacrifice, executed all of those involved in the *eigel*. When *Hashem* saw them gathering to sanctify His Name, He declared that these are the ones most loyal to Me, and they are the ones whom I want to serve Me! And He thus awarded the *kohanim*, who came from *Shevet Levi*, the rights to do the *avodah* of the *korbanos*.

Perhaps this is why the *Torah* speaks about the *mitzvah* of *Kiddush Hashem* here. Having just concluded its discussion of the laws pertaining to *kohanim* and a whole host of *halachos* regarding the *korbanos*, the *Torah* wants to make note of the special quality through which the *kohanim* merited to all these special laws and which grant them the right to bring the *korbanos* – *mesiras nefesh*, the fierce devotion and loyalty to *Hashem*, through thick and thin.

The *Gaon*, **R’ Meir Soloveitchik ז”ל**, would relate how the *heilige Chafetz Chaim ז”ל* once asked a visitor who came to him, “Do you know why I am a *Kohen*, and I am allowed to do the *avodah* on the *mizbeach* and *duchen*, but you are not?”

The poor fellow did not know what to answer, so the *Chafetz Chaim* explained: “I will tell you the reason. After the *eigel*, when *Moshe Rabbeinu* called out *מִי לַה’ אֱלֹהִים*, my *zeide* ran to his side, while your *zeide* did not! You should know,” he continued, “when *Mashiach* will come, there will be another call of *מִי לַה’ אֱלֹהִים* and at that time, one must focus and act immediately! He must not remain standing on the side!” May we be *takeh zocheh* to heed the call *b’karov*, וב”א!

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE
FAMILY OF R’ CHAIM YOSEF KOPMAN ז”ל

מחשבת הלב

if he were speaking before a large audience.

The performance found favor in the *Chazon Ish’s* eyes, who laughed and confirmed he should continue speaking in this way. The *Chazon Ish* explained: “In Lithuania, there was a lot of *Yiras Shamayim*, but the joy was by the *maskilim*, and that is why so many youths fell away. By spreading *Yiras Shamayim* in this fashion, you are preventing this downfall.”

R’ Sholom took the *Chazon Ish’s* words to heart, and from then on continued spreading his moving words, ultimately influencing *Klal Yisroel* in an impactful way.

נמשל: *Parshas Emor* teaches all about *avodas Hashem*; service of *kohanim*, *mitzvos*, *yamim tovim*, etc. When a person performs his *avodas Hashem* with *simcha*, joy, he not only strengthens his own *Yiras Shamayim*, but can have a great impact on others as well. This is the ultimate way to serve his Creator.

INSIGHTS AND COMMENTARY ON THE WEEKLY
SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R’ MOSHE GELB

זינפש ....